

passende RareNoise Records. Door de concertreeks zijn de musici een nog beter op elkaar ingespeeld collectief geworden. Daardoor komt het veelkoppige, je gena- deoos bij de strot grijpende monster Soul Of An Octopus coherent en soepel over. Net als op de eersteling presenteert Lorenzo Esposito Fornasari zich als een zingende kameleon. Het ene moment klinkt hij gekweld zoals David Sylvian zich ooit bij Tweaker uitte, het volgende moment gooit hij als een nazaat van Jeff Buckley alle schroom van zich af. Mede hierdoor is O.R.k. te vergelijken met andere progressieve bands die de nadruk op geto- menteerde zangers leggen, zoals Muse, Altered State (voorop het album Dòs), Ours en Tool. De zanger/toetsenman heeft daarnaast zijn palet uitgebreid met een bluesy, Mystery Slang-achtige fase- ring en Leonard Cohens krakende spraak- stem. In de instrumentale inkleuring van de rond de vier à vijf minuten du- rende composities is eenzelfde flexibiliteit waarneembaar. Fornasari geeft de songs geregeld een symfonische klankkleur met Mellotronkoren en -fluiten, orgeluitbar- stingen en strijkers suggererende sam- ples. Tevens klinkt de cd up-to-date door zijn inventieve gebruik van elektronische effecten. Carmelo Pipitone, voorts, tokkelt de ene keer introvert op zijn akoestische zessnaar om vervolgens King Crimson getinte nu-metalriffs te produceren of door middel van een Ebow tweege- brachte slepende solo's te fabriceren. Die vergelijking met Crimson wordt uiteraard versterkt door de aanwezigheid van Pat Mastelotto, met wie je tevens verzekerd bent van subtiele percussiebijdragen en elektronische drumaccenten. Tenslotte tovert de alom presente Colin Edwin op vertrouwde wijze dwingend, soepele en funky tonen uit zijn gefrette en fretloze bassen. Vergeleken met Inflamed Rides ontbreken de ambient en jazzy momen- ten overigens ten faveure van de behoor- lijk toegankelijke flow van deze intense songcyclus.

René Yedema

PANDORA
Ten Years Like In A Magic Dream

(AMS RECORDS)
#RPI #RETROROCK #SYMFO

Beginnend met de typische Moog- klanken uit de Journey- en Myths- perioden van Rick Wakeman laat dit derde album van het Italiaanse Pandora

zich opsplitsen in drie delen. Eerst krijg je vier Fragments Of The Present, gevolgd door het lange Passagio Di Stagioni die tot een Temporal Transition wordt herdoopt. Opvallend hier is dat het tweede luik een cover betreft van het titelnummer van het album Canto Di Primavera van het legendarische Banco Del Mutuo Soccorso. Afgesloten wordt met Fragments Of The Past dat covers groepeerd van Genesis (Second Home By The Sea), Marillion (Man Of A Thousand Faces), Yes (Ritual part 2 met schitterende percussie) en ELP (Lucky Man). Met het opsommen van deze namen krijg je er meteen een idee van wat je van Pandora mag verwachten: onversneden symfonische rock met een stevige poot in de jaren zeventig. En stevig klinkt alleszins het eigen The Way You Are dat doorspekt is met zware gitaarinterventies. Het nummer gaat abrupt over in het akoestische Turin. Het door drummer Claudio Colombo gecomponeerde Always and Everywhere illustreert wat voor een klaskak Claudio is terwijl ook zijn kompanen zich perfect van hun taak kwijten. Drunken Poets Drama bevat dan weer hemelse Hackett- achtige gitaar naast klassieke viool. Met Canto Di Primavera wordt een strookje folk binnen het geheel geloofd. De hoge vrouwelijke vocalen doen een beetje afbreuk aan de kwaliteit terwijl het niveau afdwaalt richting banale Angelo Branduardi. Zelfs de gastbijdrage van David Jackson kan helaas het geheel niet opkrikken. Waarom het kwartet de covers aan het geheel heeft toegevoegd, blijft mij een raadsel, tenzij dit een extraatje betreft vanwege het tienjarige bestaan van de band. Met enkel en alleen de eigen composities zou Pandora een perfect album hebben afgeleverd, zowel qua lengte en uitvoering als qua originaliteit. Meer geloven in eigen kunnen is dan ook de opdracht voor een volgende album.

John Ballenberg

PBII
Rocket

(EIGEN BEHEER)
#NEOPROG #YES #ROCKOPERA

Na onderwerpen als plastic afval en kin- derkanker heeft het Haagse PBII ook nu weer gekozen voor een breed maatschap- pelijk thema. Deze keer staat het gedach- tegoed van Wubbo Ockels centraal, met name het probleem van de klimaatveran- dering. En net zoals de vorige projecten zal dit uitmonden in een totaalspektakel, een

rockopera met visuele en theatrale ingre- diënten. De orkestrale begeleiding speelt een grote rol in de overall sound en dat hoor je onmiddellijk in Rocket Part 1. De zang wordt eerst enkel begeleid door vier talentvolle strijkers, na het aftellen van een raketlancering vallen de andere instru- menten in bij een zeer catchy refrein, aan- gevuld met melodieuze solo's op gitaar en keyboards. De meeste nummers klokken trouwens rond de vijf minuten; het pro- gressieve karakter ligt dus niet in de lengte van de nummers of de complexe tempo- wisselingen. Enige uitzondering is Project Earth, waarin alle ingrediënten van het al- bum samenkomen. Gastzanger Nad Sylvan (o.a. Steve Hackett) levert een bijdrage in The Lost, waarin hij met weemoedige stem zingt over astronauten die niet meer naar de aarde kunnen terugkeren – een zeer gevoelige song met referenties naar Genesis en Marillion, ook opnieuw door de mooie solo's op gitaar en keyboards. Het hoofd- thema wordt driemaal herhaald; in Part 2 klinkt het iets meer als neoprog, maar over het algemeen krijgen we moderne pro- gressieve rock voorgeschoteld; in de key- boards ontwaar je een vleugje Karmakanic. Mother is wat meer uptempo met heel interessante baspartijen en een indringend refrein; de klemtoon ligt op songwriting en minder op technisch gepingel. Ruud Slakhorst heeft die uitstekende Jon Ander- son-achtige stem, waardoor je ook vaak aan Yes moet denken. In Happy Energy zorgt mezzosopraan Nathalie Mees voor een mooie afwisseling, geruggensteund door fantastische backing vocals, schit- terende vioolpartijen en oorspronkelijke gesprekken uit de ruimte. De afsluiter gaat, na een leuke kruising tussen War Of The Worlds en Owner Of A Lonely Heart, stil- aan weer over in het hoofdthema, met de beklievende stem van Ockels in zijn laatste levensdagen. Ook al gaat het hier om een conceptalbum, alle nummers blijven apart overeind als... een raket! De conclusie is dus duidelijk: dit is symfonische, progres- sieve rock van de 21e eeuw met invloeden van het verleden maar toch met een eigen sound; we kijken dan ook reikhalzend uit naar de live-vertaling van Rocket.

Claude Bosschem

PRAVDA
The Rising Mediocrity

(SONIUS WEST RECORDS)
#JAM #STEVENWILSON

Het Amerikaanse Pravda is met The Rising Mediocrity alweer toe aan het

vijfde studioalbum. Binnen de discografie wisselen deze heren moeiteloos tussen conceptalbums en gewone opnames. Na het groots uitgedachte The Clarity Of Chaos is nu dus het "normale" The Rising Mediocrity aan de beurt. Geen conceptalbum maar wel een uiterst passende titel. Pravda is naar eigen zeggen een progressieve jamrockband en dat is op dit nieuwe album duidelijk te horen. Muzikaal zijn de vier heren lekker hun eigen ding aan het doen, in de hoop dat het ergens nog een beetje bij elkaar past. Zo is het openings- nummer volgestopt met baslooppjes, een Hammond-orgel, een gitaarsolo en een drumfill en dat allemaal tegelijk. Het past bij het jam-imago van de band, net als de matige productie die al deze instrumenten op één lijn zet. De drums zijn net zo aanwezig als de gitaren en daarmee behoorlijk overvloedig. Op The Rising Mediocrity is echter een grotere stoorzender aanwezig: de stem van John Redfield, tevens gitarist. In de gemiddelde poprockband zou hij misschien nog mee hebben gekund, maar voor het technische, spontane werk van Pravda heeft hij te weinig power en subtiliteit. Het overduidelijk op Steven Wilson afgestemde stemgeluid op afsluiter The Long Goodbye geldt hierbij als dieptepunt. Het is Redfields beperkte techniek en geknepen klank die de luisteraar voortdurend uit de flow van de muzikanten halen en maken dat de middelmaat regeert op The Rising Mediocrity.

Ruben Berger

PRO AGE
A Different State Of Reality

(VNX MUSIC)
#DUSTER #HEAVY #ROCK

Er zit vast iets in het Poolse drinkwater wat een enorme drive geeft om proggerelateerde muziek te gaan maken. De heren van Pro Age maken geen zuivere prog, sterker nog: de muziek heeft slechts raakvlakken met deze stroming en neigt meer naar zwaarmoedige rock. Het elf nummers tellende album bevat naast dreigende akkoorden ook wel momenten met wat kalmte, maar deze zijn ondergeschikt aan de doom-achtige sfeer met heftige grunts en vervormde vocalen. Ook tekstueel is het bepaald geen vrolijke boel. De wel degelijk aanwezige toetsen zorgen hier en daar voor wat lieflijke